

la quasi inutilitat dels nostres esforços, la cosa canvia. No som mells, ni tirem per màrtirs. I si no ens plau predicar en el desert, tampoc volem rebaixar-nos a fer política diferent de com nosaltres l'entendem.

Parlem clar. A Granollers hi ha dugues botigues, i els granollerins, adormits llurs sentiments d'ètica política, es proveeixen a una o a una altra. I sistemàticament troben bó o dolent tot el què surt d'una o altra de les dues botigues i els interessen ben poc les nostres prèdiques, perquè no van sempre d'acord amb el què ells, pel compte que els té, creuen *única veritat*. Essent així, l'esforç nostre i el de l'estol d'obers conscients que ens ajuden, perquè encare creuen en la virtualitat dels ideals, pensem que és inútil. No volem ni podem exigir-los més sacrificis, ni volem sacrificar-nos més tampoc, al sentir el despreci que'l nostre poble fa d'una joventut que, encertada o equivocadament, ha col·laborat constantment, encare que amb modestia, a l'obra de regenerar i enaltir a la vila estimada.

Havem resolt plegar, però temporalment. No diem prou!, en absolut, perquè l'amargor que avui sentim, l'endolceix encare un deix d'esperança en l'avenir; no diem sino a reveure, perquè per damunt de l'escepticisme i del fàstic i llàstima que alhora ens produeix un poble embrutit per tants anys de política de camíral, hi plana l'optimisme de la nostra joventut, i creiem, tenim la pretensió de creure que encare es farà precis algún dia, fer sentir la nostra veu per a respondre als que are es creuràn quedar amos i senyors de tota l'ínsula.

LA REDACCIÓ

MI ACTUACIÓN

Por abandonar el cargo nuestro compañero señor Lleget, y no querer encargarse de la dirección de RENOVACIÓN ninguno de los redactores, suplicaronme pasara yo, de simple colaborador, a director de este semanario. Mi obligación era doble, interina y harto difícil de realizar, como me ha demostrado la práctica. Desde la dirección del periódico debía revestir de cierta autoridad que se creía haber perdido RENOVACIÓN y unir, en un solo grupo, a dos fuerzas que debían compenetrarse: a los que hacían y pagaban RENOVACIÓN, y a los que, guiados sólo por el anhelo de fundar un partido republicano, adherido a la política del Bloc, se habían reunido en agrupación apar-

te, bajo el nombre de «Centre Republicà Autonomista». Conseguidos estos dos propósitos, mi labor había terminado. Y como ni mi carrera ni mi temperamento, ni menos mis conveniencias sociales, me mueven a la vida activa de la política militante, era voluntad implícita del que suscribe abandonar la dirección, convencido de haber hecho una buena acción y dedicar toda mi actividad a la escuela primaria, que es para mí lo único que deseo y desde donde creo poder llevar a término una obra mejor y más humana que no desde el campo de la política, intrigante y utilitaria, que persiguen una inmensa mayoría.

En vez de conseguir lo que pretendía, hanse alejado de mí, compañeros que aparentaban ser buenos amigos, pretendiendo llevarse consigo mi reputación y cooperando (consciente o inconscientemente) con los malos caballeros que, queriendo arrastrarme por el cielo, han pretendido asemejarme a uno cualquiera de esos vividores que abandonan la condición de ciudadano libre, por unas miserables pesetas o por un empleo para alguien de los suyos.

Todo esto ha pasado. Estamos ya en el final de mi actuación, llena de sinsabores i amarguras, producidas por los mismos que un día vinieron para sacarme de mi vida habitual, para echarme de lleno en medio de las luchas políticas y sociales.

Son muchas, aparentemente, las causas que han motivado las diferentes fases por que pasó nuestro periódico y el «Centre», pero, de analizar — como estamos dispuestos a hacerlo — no hallaríamos más que una serie de verdades que, por la razón de serlo, no quieren que se digan. Verdades todas que en estos momentos de descrédito, no convencerían a nadie de los los que ya de antemano no lo estuvieran.

No afirmaré que acertáramos siempre en nuestra actuación; mas sí quiero asegurar que obré en todas ocasiones completamente convencido de que cumplía con mi deber. Y si se quiere atribuir a un solo aspecto el fracaso de mi gestión, la experiencia adquirida me da derecho a manifestar que, de no venir por una cuestión la ruptura entre unos y otros elementos de RENOVACIÓN y del «Centre Republicà Autonomista», hubiera llegado por otra, pues ya desde un principio, desde que se fundó RENOVACIÓN, la unión íntima no existía; era más aparente que real porque separaba a unos de otros un punto capital: la ambición de mando con miras al ayuntamiento, y la política personalista encarnada en la inmensa mayoría de los que quieren actuar.

No pretendo acusar a nadie en concreto, pero que cada uno de los que han actuado directamente en nuestro periódico recapacite y piense bien en lo que hizo y por qué lo hizo. Que todos los que actuaron vean bien los móviles que dirigían su actuación, y si éstos son buenos, que esperen encontrar en la tranquilidad de su conciencia, lo que la maldad o la ambición de sus compañeros, o tal vez el desacierto de un momento han podido arrebatarseles.

P. VEGUÉ

Vistes de Granollers

Nova sèrie de targetes postals

Preu: 10 cènts. :: Àlbums de 20 postals, 1'25

De venda a la Impremta Garrell

RÀPIDA

UN «CUENTO». — Una vegada... En una casa de pagès de les de la nostra terra, hi havia encare la costum de resar el rosari cada vesprada, i la mestressa, que el menava, feia un tal abús d'afegir-hi parenostres, que un moço que tenien s'adormia ja en el seu començament.

— No dormis, Ramón — li deia amb bona fe la menadora del rosari, — no dormis que amb el que are direm es guanyen moltes indulgències.

I a cada cop de cap del rendit moço, la mestressa li repetia la mateixa cantarella. Per últim, el bordegàs, cansat de tantes prèdiques, s'encarà amb sa mestressa i, tot anant se'n de la rodona del rosari, li digué:

— Ja ho veureu, mestressa, m'estimo jeure més i no guanyar tant ..

Vet aquí el què ens passa, per are, als de RENOVACIÓ. A l'insistència de molts dels nostres amics, que es veu que creuen, més que nosaltres, en les indulgències de la vella del cuento, nosaltres prenem la partida del moço excèptic i dormilega, i preferim també jeure més i no guanyar tant.

Un altre dia, serà un altre dia... I, mentrestant, que rodi la bola!

* * *

Notes i comentaris

Els que fem RENOVACIÓ hem prè l'acord de plegar el ram. Es una llàstima, però és així. Ja sabem que això causarà un disgust a l'amic Sarroca i serà motiu de *regocijo* per a algú; més, què hi farem? Avui per a tú, demà per a mí ..

A nosaltres, que patim del periodisme, ens aclapara la decisió que hem prè, i, sino que tenim por d'embolicar-nos i quedar malament amb la parròquia i amb nosaltres mateixos, ja haviem rumiat la publicació d'un nou periòdic, propi per a famílies. Una espècie d'*Agricultor de Xicago*, amb literatura *bien* i elogis d'encàrrec; una saboneria periodística, on no hi tingués cabuda la solta, la crítica, ni l'ironia. Un periòdic amb panxa. L'eco del perfecte botiguer. La fulla ideal de l'home tomaquet. Res de fer comentaris a la vida que passa, ni posar notes al marge de l'actuació pública dels homes; res de capficar-se per a dir honradament la veritat. Això és d'il·lusos, de somnia-truites, de petits *Quijotes*. Es perdre el temps, fer un periòdic que es prengui la vida massa en sèrio, perquè si además és dels adelantats, un es compromet essent-ne subscriptor. Per a molts republicans de taula de cafè, és preferible tenir «La Comarca» i riure i comentar les insolències i els desvergonyiments de qualsevol brètol i de qualsevol gandul.

....

No entenem en el joc de foot-ball ni ens agraden els esports. Però la curiositat ens ha portat al camp del Granollers, darrerament, i n'hem sortit contents.

En lloc de mirar als jugadors, nosaltres hem observat al públic, i que ens perdonin els simpàtics vencedors de l'«Europa» i del «Sabadell», però ens ha *entrat* més la fe i l'entusiasme que el seu joc inspira als granollerins, que no pas els *arranques* i les *cargas*, els *xuts* i les *zancadillas* que són esplai per als bons aficionats. Tot observant al nombrós públic que s'apassiona perquè el nom del «Granollers» es vegi auriolat per l'èxit del vencedor, hem pensat que pot-ser sigui el foot-ball el què desper-